

Medlem i Dag lige som sidst erkender, at der er en Sag, som har Betydning, og som fortjener at støttes, nemlig Stipendierne til de studerende i videre Forstand ved Landbohøjskolen. Hvis det ærede Medlem samtidig med at udtale denne Erkendelse ganske kort havde berigtiget, hvad han mente det nødvendigt at berigtige i det, som jeg havde sagt, skulde jeg ikke have sagt et eneste Ord dertil. Jeg betragter mig ikke som ufejlbarlig, jeg har vist tidligere, at jeg kan tage imod Berigtigelser ogsaa af politiske Modstandere, og jeg skulde med saa meget mindre Rancune have gjort det, som jeg jo ikke har fremsat noget Lovforslag eller stillet noget Ændringsforslag til Finanslovsforslaget, men kun har gjort en Henstilling til det fremtidige Finansudvalg om at undersøge den paagældende Sag. Dertil indskrænkede det ærede Medlem sig imidlertid ikke. Nu gav han en Forklaring af sine Udtalelser, hvorefter jeg maa sige, at jeg med Glæde tager tilbage, hvad jeg begyndte med at udtale om Tønen i hans Foredrag. Jeg havde Grund til at tro, at han hentydede til private Forhold, hvad der forekom mig ikke synderlig at stemme med den Tone, jeg i alt Fald plejer at anvende under Forhandlingerne her i Salen. Paa dette Punkt tager jeg imidlertid, som sagt, mine Udtalelser tilbage; men det forekommer mig alligevel, at det ærede Medlem optraadte med en Overlegenhed, som jeg ikke ser nogen Grund til. Det er ikke første Gang jeg har været nødt til af den Grund at gøre Indsigelse overfor det ærede Medlem ved Lejligheder, hvor det ellers har været mig behageligt at arbejde sammen med det ærede Medlem. Det ærede Medlem er jo Professor, og det er, som den gamle Præst siger til Adam Homo: „Det siger sig jo selv, at Du skal være dydig, din Gud, din Konge, din Professor, dydig.“ Det forekommer mig, at det ærede Medlem i noget for høj Grad tager den aktive Side af denne Forskrift af Sagen til Indtægt. Jeg ønsker ikke at opholde det høje Ting med en yderligere Udvikling af mit personlige Forhold til det ærede Medlem. Kan det tilfredsstille det ærede Medlem, at jeg i min Tales Løb paa et Punkt, som ingenlunde var af nogen særlig Vigtighed for mig, har brugt et Udtryk, som jeg anerkender ikke var fuldstændig korrekt, skal jeg gerne indrømme det, det har jeg gjort før, men jeg fastholder, at der her er en Sag, som jeg har haft fuld Føje til at drage frem, og som det ærede Medlem i Sagens Interesse efter min Mening burde have taget paa en anden Maade.

A. Jensen: Jeg vil tillade mig at føje nogle Udtalelser til de Bemærkninger, som tidligere ere faldne her i Tinget angaaende en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, særlig for de længere og de hurtigere Rejser. Det var jo det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), som lagde for med at omtale denne Sag, og siden har flere Medlemmer af forskellige Partier haft Ordet derom, og med Undtagelse af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har der, saa vidt jeg har hørt, været Enstemighed om, at Jernbanetaksterne paa de længere og de hurtigere Rejser skulde forhøjes.

Jeg skal i den Anledning forud straks sige, at jeg ikke er saa ganske enig med dem, der ere af den Mening. Det er blevet sagt — jeg husker ikke af hvilket Medlem her i Salen — at de, som ikke rejse, bør ikke betale for dem, som rejse, men det kan der vist sættes et Spørgsmaalstegn ved. Paa mange Omraader i vort Samfund er det dog saaledes, at de, som ikke direkte benytte de Goder, Samfundet er fælles om, alligevel betale dertil. Det er jo Tilfældet f. Eks. med Landevejene. Det er ikke alene de Folk, der køre paa dem, der bør betale, men enten vi benytte dem direkte eller ikke, maa vi dog alligevel i Fællesskab betale dem. I gamle Dage gik man vistnok ud fra det samme Synspunkt, som her er blevet fremsat: at de, som ikke rejste, ikke skulde betale for dem, som rejste, idet man havde sat Bomme op ved Landevejene, for ved Hjælp af Bomtakter at faa betalt til Landevejenes Vedligeholdelse. Man mente altsaa, at de, der brugte Vejene, selv skulde betale for Vedligeholdelsen. Derfor blev der sat Bomme, hvor der skulde betales for hver Vogn, der kørte igennem. Det er et for længst tilbagelagt Standpunkt. Sagen er den, at selv om man ikke kører paa Landevejen, have vi dog alle indirekte Gavn af Samfærdselsmidlerne. Det er godt, vi have gode Veje at køre paa. Det samme kan siges om Skolerne. Mange Familier have ikke Børn og have altsaa ikke Brug for Skolerne, men skulle alligevel betale dertil. Det er jo i hele Samfundets Interesse — ogsaa i deres, som ingen Børn have — at Børn, Ungdommen overhovedet bliver godt opdraget til nyttige Medlemmer af Samfundet. Jeg har dermed villet paa-vise, at det slet ikke er saa fuldstændig logisk, naar man siger, at de som ikke rejse, ikke skulle betale for dem, som